

Президент Бойд К. Пекер

Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Сила священства

Священство не має тієї сили, яку повинне мати, і не матиме її, доки сила священства не закріпиться міцно в сім'ях, як це і має бути.

Я звертаюсь до батьків у сім'ях та кожної сім'ї в Церкві. Багато років тому ми розпочали кореляційні дії під керівництвом Президента Гарольда Б. Лі. У той час Президент Томас С. Монсон сказав: “Сьогодні нас оточило таке велике полчище гріха, пороку і зла, яке тільки можна уявити... Але не ми складаємо план битви, за яким ми боремося за спасіння людських душ. Його було нам дано через натхнення й одкровення Господа”¹.

Протягом тих років кореляційних дій уся діюча структура Церкви змінилася. Весь навчальний план було реорганізовано. Цілі й взаємодії організацій було перевизначено. Ключовим словом упродовж тих років кореляційних дій та реструктуризації було—*священство*.

Президент Монсон також говорив про Гедеона—героя Старого Завіту. Гедеона було обрано вести тисячні армії сильних Ізраїля. Але серед усіх них, він обрав лише 300 чоловіків.

Гедеон обирав своїх воїнів цікавим способом. Коли чоловіки пили воду з річки, більшість “припали на коліна свої, щоб пити”. Повз таких він проходив далі. Деякі воїни зачерпували воду долонями і пили, цілковито

залишаючись на сторожі. Саме вони і були обрані².

Ми живемо у дні війн, чуток воєнних і землетрусів в різних місцях³. Згідно з пророцтвами: “вся земля у сум'ятті”⁴ і “Сатана повсюди на цій землі”⁵. Він прагне знищити все, що є добрим і праведним⁶. Він є Люцифером, якого було викинуто з присутності Бога⁷. Однак попри все це ми маємо дуже позитивні почуття щодо майбутнього.

Невелике військо Гедеона досягло успіху, оскільки, як сказано в Писаннях: вони “стояли кожен на своїм місці”⁸.

Цей “розподіл повноти часів”⁹ було відкрито явленням Батька й Сина хлопчику Джозефу Сміту¹⁰. Потім ангел Мороній показав Джозефу, де були сховані пластини, на яких містилася Книга Мормона¹¹. Джозефу була дана сила перекласти їх¹².

Роблячи переклад, Джозеф і Олівер Каудері прочитали про хрищення. Вони молилися, щоб знати, що робити¹³. Їм явився ангельський посланець, Іван Христитель. Він дарував їм Ааронове священство “яке володіє ключами священнослужіння ангелів, і євангелії покаяння, і хрищення зануренням для відпущення гріхів”¹⁴.

Апостоли Петро, Яків та Іван, які були найближчими до Господа під час Його служіння, з'явилися наступними і дарували Джозефу й Оліверу вище священство¹⁵ або "Свят[е] священство за чином Сина Божого"¹⁶. Як пояснюють Писання, це священство було названо за іменем Мелхиседека, великого первосвященника, якому Авраам платив десятину¹⁷.

Воно і стало їхнім повноваженням. Завдяки ключам священства всі сили небесні стали доступні їм. Вони отримали заповідь нести євангелію всім народам¹⁸.

Ніколи не було легко жити за євангелією Ісуса Христа. Це не було легко ні за часів Його життя на землі, ні в перші дні Церкви. Перші святі зазнавали невимовних страждань і протидії.

Вже минуло 180 років з того часу, як було відновлене священство. Нас вже близько 14 мільйонів членів Церкви. Але ми все ще, в порівнянні з мільярдами людей на Землі, крихітна їх частка. Однак ми ті, хто ми є, і ми знаємо те, що знаємо, і маємо іти вперед і проповідувати євангелію.

У Книзі Мормона ясно сказано, що ми ніколи не переважатимемо кількістю. Але ми маємо силу священства¹⁹.

Пророк Нефій писав: "І сталося, що я побачив церкву Агнця Божого, і кількісно вона була невеликою;... проте я побачив, що церква Агнця, яка складалася з святих Бога, також поширилася по всьому лицьцю землі; і їхні володіння на лицьці землі були невеликими"²⁰.

Президент Джозеф Філдінг Сміт сказав: "Хоча й можна сказати... що нас лише зменька порівняно зі світом, проте нас можна порівняти з розчиною, про яку говорив Спаситель, і яка зрештою заквасить [або підніме] весь світ"²¹.

Ми можемо вплинути на все людство і у свій час неодмінно це зробимо. Усім буде відомо, хто ми і чому ми тут. Наша боротьба проти Сатани може здатися безнадійною; вона є надзвичайно важкою; але це не тільки можливо, але й достеменно відомо, що ми в ній переможемо.

Кілька років тому я виступив з темою, озаглавленою "What Every Elder Should Know: A Primer on Principles of Priesthood Government" ("Що слід знати кожному старійшині: посібник з принципів управління священства"). Пізніше, коли його мали опублікувати, я змінив назву на: "What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well" ("Що слід знати

кожному старійшині, а також кожній сестрі")²².

Я додав туди і сестер, оскільки кожному надзвичайно важливо зрозуміти, що очікується від братів. Якщо ми не заручимося підтримкою матерів, дочок і сестер, які мають вплив на своїх чоловіків, батьків, синів та братів, ми не зможемо мати успіху. Священство втратить багато сили, якщо забути про сестер.

Священство—це влада й сила, яку Бог дарував чоловікам на землі, щоб діяти від Його імені²³. Якщо влада священства використовується правильно, носії священства чинять так, як чинив би Він сам, якби був присутнім.

Ми маємо великий успіх у поширенні *влади* священства. Майже всюди встановлено його владу. У нас по всьому світу є кворуми старійшин і первосвященників. Проте поширення *влади* священства, я гадаю, випередило поширення *сили* священства. Священство не має тієї сили, яку повинне мати, і не матиме її, доки *сила* священства не закріпиться міцно в сім'ях, як це і має бути.

Президент Гарольд Б. Лі говорив: "Мені зрозуміло, що у Церкви немає іншого *вибору*—і ніколи не було—як тільки робити більше, щоб допомагати *сім'ї* виконувати *свою*

божественну місію. Це не лише тому, що такий порядок небес, але й тому, що це *найкорисніший* внесок, який ми можемо зробити для нашої молоді—допомагати покращити якість життя в домівках святих останніх днів. Ці зусилля, які є настільки ж важливими, як і багато наших програм та організаційна робота, *повинні не замінювати* домівку, а *підтримувати її*²⁴.

Президент Джозеф Ф. Сміт так висловився стосовно священства в домі: “Повноваження головувати в домі завжди покладено на батька і в усіх домашніх ділах і сімейних справах не може бути вищої влади. Щоб продемонструвати цей принцип, можливо буде достатньо лише одного прикладу. Іноді трапляється, що старійшин просять благословити членів сім’ї. Серед цих старійшин можуть бути президенти колів, апостоли чи навіть члени Першого Президентства Церкви. Буде неправильно, якщо за цих обставин батько стоятиме позаду й очікуватиме, що інші старійшини керуватимуть виконанням цього важливого обряду. Якщо є батько—це його право і обов’язок головувати. Він має обрати людину, яка помазуватиме олією і людину, яка промовлятиме молитву. Він не повинен відчувати, що, оскільки присутні головуючі авторитети Церкви, його позбавлено прав скеровувати надання благословення євангелії в його домі. (Якщо батька немає, матір повинна попросити присутнього головуючого авторитета взяти на себе керівництво). Хто б не був присутній, батько головує за столом і під час молитви, та дає загальні настанови відносно життя своєї сім’ї”²⁵.

Під час війни у В’єтнамі ми провели кілька спеціальних зібрань для членів Церкви, покликаних на військову службу. Після одних таких зборів у

Чикаго я стояв поруч із Президентом Гарольдом Б. Лі, коли гарний молодий чоловік-святий останніх днів, сказав Президенту Лі, що йому дали відпустку, щоб відвідати домівку, а потім він мав наказ їхати у В’єтнам. Він попросив Президента Лі дати йому благословення.

На диво мені Президент Лі сказав: “Твій батько повинен дати тобі благословення”.

Дуже розчарований хлопець вимовив: “Мій батько не знає, як давати благословення”.

На що Президент Лі відповів так: “Ідь додому, мій хлопчику, і скажи своєму батькові, що тебе посилають далеко на війну і ти хочеш отримати від нього батьківське благословення. Якщо він не знає, як його дати, скажи йому, що ти сидітимеш на стільці, а він може стати позаду тебе, покласти свої руки на твою голову і сказати все, що відчуче”.

Цей молодий солдат пішов засмучений.

Я знову зустрівся з ним близько двох років потому. Я вже не пам’ятаю де. Він нагадав мені про той випадок і сказав: “Я зробив так, як мені було сказано. Я пояснив своєму батькові, що сидітиму на стільці, а він має покласти свої руки на мою голову.

Сила священства сповнила нас обох. Те благословення дало силу й захист у ті небезпечні місяці війни”.

Іншим разом я був у віддаленому місті. Після конференції ми висвячували й рукопокладали провідників. Коли ми закінчили президент колу спитав: “Чи можемо ми висвятити молодого чоловіка, який збирається на місію, в старійшини?” Звичайно, відповідь була “так”.

Коли молодий чоловік увійшов, то жестом покликав за собою трьох інших братів узяти участь в його висвяченні.

Я помітив, що позаду йшов чоловік, який був точною копією цього хлопця і спитав: “То ваш батько?”

Молодий чоловік відповів: “Так”.

Тоді я сказав: “Ваш батько висвятить вас”.

Однак він заперечив: “Але я вже попросив іншого брата висвятити мене”.

На що я відповів: “Молодий чоловік, ваш батько висвятить вас і ви завжди дякуватимете Господу за цей день”.

Тоді слово взяв батько.

Хвала небесам він був старійшиною. Якби й не був, то невдовзі став би! У Збройних силах це називається представленням до звання на полі бою. Іноді таке трапляється і в Церкві.

Батько не знав як висвятити свого сина. Я обійняв його однією рукою і провів ознайомлення з обрядом. Коли він закінчив, молодий чоловік вже був старійшиною. І тоді сталося щось дивовижне. Повністю змінившись, батько й син обійнялися. Було очевидно, що цього ніколи не траплялося раніше.

Батько, крізь сльози, сказав: “Я не зміг висвятити своїх інших хлопчиків”.

Подумайте, настільки більше було досягнуто, ніж якщо б хтось інший висвятив його. Навіть апостол.

В той час, коли священство зараз існує по всьому світові, ми закликаємо кожного старійшину і первосвященника, кожного носія священства стояти подібно до маленького, але могутнього війська Гедеона з 300 чоловіків *на своєму місці*. Ми повинні зараз збудити у кожному старійшині й первосвященнику, в кожному кворумі й групі та в батькові кожної домівки силу священства Всемогутнього.

Господь сказав, що “немічне світу з’явиться і зламає могутніх і сильних”²⁶.

Пророк Нефій також сказав, що “сила Агнця Божого сходила на святих церкви Агнця, і на завітний народ Господа, який був розсіяний по всьому лицю землі,—і, що—були вони озброєні праведністю і силою Бога у великій славі”²⁷.

Нам потрібен кожний. Втомлени, виснажені, ледачі і навіть ті, кого зв’язано провинною, повинні відновитися через покаяння і прощення. Надто багато наших братів у священстві живуть нижче своїх привілеїв і сподівань Господа.

Ми мусимо іти вперед, упевнені в божественній силі священства. Вона є джерелом сили й натхнення, щоб знати, хто ми є, що ми маємо і що повинні зробити в роботі Всемогутнього.

Господь сказав: “Я, Господь, зв’язаний Своїм обіцанням, коли ви

робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцання”²⁸.

Кворуми священства повинні піклуватися про домівки, в яких немає священства й служити їм. Якщо буде так, то жодна оселя в Церкві не буде позбавлена благословень.

Багато років тому одна сім’я збралася біля ліжка маленької літньої датчанки. Там був і її свавільний син середніх років. Протягом останніх кількох років він жив дома.

Він слізно благав: “Мамо, ти мушиш жити. Мамо, ти не можеш померти,—і повторював,—мамо, ти не можеш піти. Я тобі не дозволю”.

Маленька матір підвела очі на свого сина і з ламаним датським акцентом спитала: “Та де ж твоя сила?”

Павло сказав:

“[Ми] збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос,

що на ньому вся будівля, уклад побудована, росте в святий храм у Господі,

що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу”²⁹.

Немає сумніву в тому, що Господня робота перемаже. Ми маємо наказ, що повинні зібрати усі свої сили і об’єднатися.

Влада священства з нами. Після всіх наших кореляційних дій і підготувань, нашим обов’язком зараз є активізувати *силу* священства в Церкві.

Влада священства приходить через висвячення; *сила* священства приходить через віру й слухання життя в шануванні завітів. Вона зростає, коли ми використовуємо священство в праведності.

Тепер, батьки, я нагадаю вам про священну природу вашого покликання. Влада священства, яку ви маєте, надана вам безпосередньо від Господа, щоб захищати ваші домівки. Будуть часи, коли усе, що стоятиме щитом між вашою сім’єю і злом супротивника, буде ця влада. Ви отримуватимете скерування від Господа через дар Святого Духа.

Супротивник не часто активно порушує наші церковні збори, можливо лише час від часу. У цілому ми вільні збиратися за нашим бажанням без значних перешкод. Але він і ті, хто ідуть за ним, наполегливо атакують дім і сім’ю.

Кінцевим результатом усієї активності в Церкві буде те, що чоловік і його дружина та їхні діти будуть щасливими вдома, захищеними принципами й законами євангелії, надійно запечатаними завітами вічного священства.

Кожен закон, принцип і влада, кожне вірування, кожен обряд і висвячення, кожен завіт, кожна проповідь і причастя, кожна порада й виправлення, запечатування, покликання, звільнення та служіння—все це своєю кінцевою метою має

вдосконалення окремих людей і сімей, бо Господь сказав: “Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”³⁰.

Я свідчу про силу священства, яка дарована Церкві, щоб вести й захищати нас. І завдяки тому, що ми володіємо нею, ми не маємо страху перед майбутнім. Страх протилежний вірі. Ми просуваємось вперед впевнені, що Господь оберігатиме нас, і особливо в сім'ях. Про Нього я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, “Correlation Brings Blessings,” *Relief Society Magazine*, Apr. 1967, 247.
2. Див. Суддів 7:4–8.
3. Див. Мормон 8:30; Учення і Завіти 45:26; Джозеф Сміт—Матвій 1:23, 28.
4. Учення і Завіти 45:26; див. також Учення і Завіти 88:91.
5. Учення і Завіти 52:14.
6. Див. Учення і Завіти 10:22–23.
7. Див. Об'явлення 12:7–9; Учення і Завіти 29:36–37; 76:25–26.
8. Суддів 7:21.
9. Учення і Завіти 112:30.
10. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:17.
11. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:33–34, 59.
12. Див. вступ до Книги Мормона; Учення і Завіти 135:3.
13. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:68–69.
14. Учення і Завіти 13:1.
15. Див. Учення і Завіти 27:12–13.
16. Учення і Завіти 107:3.
17. Див. Учення і Завіти 107:2–4, див. також Євреям 7:1–4; Алма 13:15.
18. Див. Учення і Завіти 42:58.
19. Див. 1 Нефій 14:14.
20. 1 Нефій 14:12.
21. Joseph Fielding Smith, in Conference Report, Oct. 1968, 123.
22. Див. Boyd K. Packer, “What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government,” *Tambuli*, Nov. 1994, 15–24.
23. Див. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 141; Joseph Smith Translation, Genesis 14:28–31, in Bible appendix.
24. Harold B. Lee, “Preparing Our Youth,” *Ensign*, Mar. 1971, 3; emphasis added.
25. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 287.
26. Учення і Завіти 1:19.
27. 1 Нефій 14:14.
28. Учення і Завіти 82:10.
29. Ефессянам 2:20–22.
30. Мойсей 1:39.